

mii'ne yakınlığı dolayısıyla kadro dışı bırakılınca harap olup yıkılmaya terk edilmiştir. Nitekim 1936'da mescid, içi moloz dolu dört duvardan ibaret bir harabe halinde idi. Ayrıca şehir imar planında Bozdoğan Kemerî altından geçen Atatürk bulvarının önce buradan geçmesi ve mescidin yıkıtılması da düşünülmüştür. Sonra bu projeden vazgeçilince Burmalı Mescid'in üzeri çinko bir çatı ile kapatılıp revak sütunlarının araları duvar örülerek marangoz atölyesi halinde kiraya verilmiştir. Burmalı Mescid'in sanat değerinin nihayet takdir edilmesi üzerine 1961'de Vakıflar tarafından tamirine başlanmıştır. Çalışmaları yüksek mimar Cahide Tamer yürütmüş ve mescid ihya edilmiştir. Bugün iyi durumda ve namaza açıktır. Ancak etrafı yakın yıllarda tanzim edilen parkın ağaçlarıyla kapandığından görünmez haldedir.

Burmalı Mescid'in minare kürsüsü ile pabuç kısımları ve ana mekânın duvarları kesme köfeki taşından, son cemaat yeri ise taş ve tuğla dizileri halinde karma teknikte yapılmıştır. Dört mermer sütunlu son cemaat yerindeki sütunlarla başlıkları devşirme malzemelerdir. Bunlar çok yıprandığından 1961-1962 yıllarındaki tamirde çıkarılarak yerlerine, yine devşirme sütun gövdeleriyle şehrin çeşitli yerlerinden toplanmış başlıklar konulmuştur. Namaz mekânı basit bir kare biçimindedir, üstü ise sakıfla örtülüdür. Kanaatimize göre çatının saçaklarının çok daha geniş olarak dışarı taşması gerekirdi. Aydın Yüksel, bir ihtimal olarak bu mescidin aslında kubbeli olarak yapılmış olabileceğini de ileri sürer;

fakat şimdiye kadar bu hususu destekleyecek hiçbir iz bulunamamıştır.

Burmalı Mescid'in İstanbul için en önemli özelliği, yuvarlak gövdeli minaresinin dış yüzünün burmalı biçimde şerefeye kadar uzanan çubuklar halinde örülmüş olmasıdır. Bunun için özel yapılmış yarım yuvarlak kenarlı tuğlalar kullanılmıştır. Minarenin bir benzeri Amasya'da Burmalı Minare Camii'ndedir. Diğer benzeri ise Edirne'de Üç Şerefeli Cami minarelerinden biridir. Bu minare, gövdesini süsleyen burmalı çubukları ile eski Türk mimarisinde görülen çubuklu ve yivli minarelerin son ve İstanbul'daki nâdir örneğidir. Düz çubuklu tek minare Vefa'da Molla Gürânî (Kilise) Camii'ndedir.

Burmalı Mescid'in vakfiyesinde kayıtlı olan ve yanında bulunması gereken sıbyan mektebiyle çeşmeler zamanla ortadan kalkmıştır. Yalnız mescidin yanındaki küçük hazîresi halen mevcuttur. Etrafındaki mahallenin istimlâkiyle büyük ve boş bir arazinin ortasında yalnız kalan Burmalı Mescid, komşusu Şehzade Camii'nin muhteşem ve büyük mimarisi tarafından gölgelenmekteyse de güzel ve âhenkli nisbetleri, değişik biçimli ve çok eski Türk geleneklerini sürdüren minaresiyle İstanbul'un en merkezî yerini küçük mescid mimarisinin zarif bir örneği olarak süslemektedir.

BİBLİYOGRAFYA :

Ayvansarayî, *Hadîkatü'l-cevâmî*, I, 65; a.mlf., *Mecmûa-i Tevârîh*, s. 189, 355 (Halîmî Mustafa Paşa ve Hattat İbrahim Nâmîk Efendi hak.); *İstanbul Vakıfları Tahrir Defteri* 953 (1546), s. 237-239; Yüksel, *Osmanlı Mi'mârîsi* V, s. 245-247; *Eminönü Camileri* (haz. Mehmet Doğru v.dğr.), İstanbul 1987, s. 46-47; Semavî Eyice, "İstanbul'da Bazı Cami ve Mescid Minareleri", *TM*, X (1953), s. 251-252, rs. 10; a.mlf., "İstanbul Minareleri", *Güzel Sanatlar Akademisi Türk Sanatı Tarihi Araştırma ve İncelemeleri*, I, İstanbul 1963, s. 47-48, rs. 35.



SEMAVÎ EYİCE

BURMALI MİNARE CAMİİ ve TÜRBEŞİ

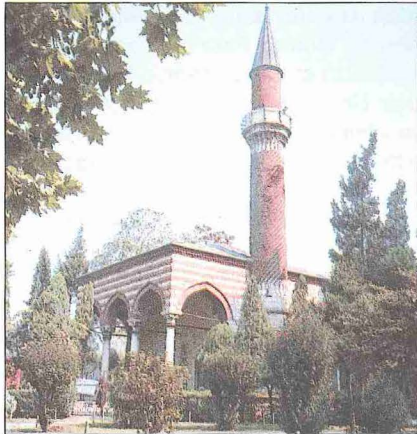
Amasya'da XIII. yüzyıla ait
olduğu kabul edilen cami ve türbe.

Burmalı Minare Camii, kapısı üstünde bulunan ve oldukça girift bir hatla yazılmış olan kitâbesine göre Selçuklu Sultanı Keykubad oğlu Gıyâseddin II. Keyhusrev zamanında (1237-1246) onun emîrlerinden Ferruh (veya Ferah) b. Selçuk tarafından yaptırılmıştır. İ. Hakkı Uzunçarşı-

lı'nın okuyuşuna göre kitâbede ayrıca kardeşi hazinedar Yûsuf'un da adı vardır. Kitâbedeki "amere" kelimesini tamir anlamında kabul eden bazı yazarlar, Burmalı Minare Camii'nin Ferruh Bey tarafından tamir ettirildiğini sanmışlardır. Halbuki bu kelime yeni yapılan, imar edilen her türlü eser için kullanılır. V. Cuinet'nin, bu caminin esasının Komnenos sülâlesi devrine ait bir Bizans kilisesi olduğunu yazdığına dair Hüseyin Hüsameddin Bey'in verdiği bilgi yanlıştır. Adı geçen yazarın eserinde (*La Turquie d'Asie*, Paris 1892, I, 745) Burmalı Minare Camii'ne hiçbir atıfta bulunulmadan sadece Amasya'da Komnenos sülâlesi devrine ait bir kilise kalıntısının bahsi geçer.

Hüseyin Hüsameddin Bey'in bildirdiğine göre Ferruh Bey'in damadı İzzeddin Mehmed Pervâne Bey 699'da (1299-1300) bir vakfiye tanzim ettirmiştir. Yine onun bildirdiğine göre mütevellilik daha sonra Müeyyedzâdeler'e geçmiş ve cami 999'da (1590-91) zelzeleden zarar görmüş, 1011'de (1602-1603) yanmış, ancak mütevellî Müeyyedzâde Pîrî Çelebi mâbedi ihya ettirerek bir ahşap minare yaptırmıştır. Cami 1143'te (1730-31) tekrar yandığında da Hacı Ahmed Efendi tarafından yeniden tamir ettirilerek taştan bir minare yaptırılmıştır. Bu tamirden az sonra 1147'de (1734-35) Hıfzîzâde Hacı Osman Fâik Efendi camiye bitişik türbenin üst katını kütüphane haline getirmiş, fakat sonraları buradaki kitaplar dağılmıştır. Evliya Çelebi 1646'ya doğru Amasya'yı ziyaret ettiğinde gördüğü ahşap çatılı, minaresi de ahşap, "hücre içindeki tabutlarının bittamam endamlarıyla duran birçok kadidler" olan Mahkeme Camii'nden

Burmalı Mescid - Sarıcahanabası / İstanbul



Burmalı Minare Camii - Amasya



bahseder. Bunun Burmalı Minare Camii olduğu ileri sürülmektedir. Ancak bu teşhis yeteri kadar inandırıcı değildir.

Burmalı Minare Camii uzun süre terk edilerek harap olmaya bırakılmış, 1930'lu yıllarda da Ziraat Bankası'nın tarım aletleri ambarı olarak kullanılmıştır. 1962'de esaslı surette tamir edildiği gibi minaresi tamamlanmış, ihya edilerek ibadete açılmıştır. 1974 yılında ise kubbeleri bakırla kaplanmıştır.

Burmalı Minare Camii, kible istikame-tinde uzanan dikdörtgen bir esasa göre yapılan erken devir eserlerindendir. Orta eksen üzerinde peş peşe sıralanan kiremit örtülü üç kubbeye sahiptir. Örme pâyelere oturan kemerlerle ayrılan bu bölmeler dışında üç taraftan daha dar mekânlar ortadaki nefi çerçeveler. Giriş cephesinin daha itinalı bir işçilikle kesme taştan yapılmasına karşılık diğer cepheler moloz taşlardan örülmüştür. Burmalı Minare Camii plan bakımından, Amasya'daki Torumtay Camii ile Divriği Ulucamii gibi eserlerde uygulanan plan tipinin daha küçük ve sade bir örneğidir. Girişin bulunduğu duvarda açılan bir kapı bitişik türbenin üst katına geçit verdiği gibi buradan bir merdivenle de girişin hemen içindeki bölümün üstündeki mahfile çıkılır.

Burmalı Minare Camii'nde önemli bir mimari süsleme yoktur. Yalnız ewelce ahşap bir sundurma ile korunduğu giriş deliklerinden anlaşılan giriş cephesinde taş kapının sivri kemeri kabartma-oyma bir süsleme ile çerçevelenmiştir. Girişin iki yanında birer mihrap biçiminde niş ve köşelerde 3/4 kalınlığında sütuncuklar vardır. Kapı açıklığı ise yay kemerlidir. Ayrıca mihrapta lácivert çinilerden bir çerçeve görülür. Bunun tepesinde dikdörtgen bir çerçeve içinde "amel-i Muhammed b. Mahmüd el-Errânî" yazısı okunmuştur. Ancak Gabriel'in kanatine göre bu şahsın caminin mimarı mı, sadece mihrabın yapıcısı mı, yoksa çinileri yapan usta mı olduğu anlaşılamamıştır.

Caminin giriş cephesinin sağ tarafında ayrı olarak yapılmış olan minarenin, Hüseyin Hüsameddin Bey'in verdiği bilgilerin ışığında, 1143 yılında (1730-31) Hacı Ahmed Efendi tarafından yaptırıldığı kabul edilmektedir. Ancak Orta Asya Türk minare geleneklerinin devamı olan gövdesi burmalı böyle bir minarenin, Osmanlı sanatına Batı tesirlerinin sızmaya başladığı geç bir dönemde yapılmış olabileceğine inanmak zordur. İyi

bir tarihçi olmakla beraber hiçbir hususta kaynak göstermeyen Hüsameddin Bey'in bu cami ile Evliya Çelebi'nin Mahkeme Camii'ni aynı bina olarak kabul etmesi yanlışlığa sebep olmuş olabilir. Bizim kanaatimize göre Burmalı Minare Camii'nin minaresi XVIII. yüzyılın değil, devrinin veya erken Osmanlı döneminin yapısıdır.

Minare eski Selçuklu kümbetlerinde olduğu gibi köşeleri üçgen pahlı, kesme taştan bir kürsü üzerinde yükselir. Pabuç kısmında uçları aşağıya dönük sivri kabartmalar halinde başlayan yarım yuvarlak çubuklar ve aralarındaki yivler, bütün gövdede helezonlu biçimde bükülerek şerefe çıkmasına kadar yükselir. Şerefe ve korkuluğu sadedir. Petek kısmı da daha ince çubuklu ve burmalıdır. Sonraları yıkılan bu petek kısmı son tamirde tamamlanmış, üstüne de kurşun kaplı ahşap külâh konulmuştur. Bu minarenin en yakın benzerleri Filibe'de Muradiye, Afyonkarahisar'da Gedik Ahmed Paşa, Adana'nın Bahçe ilçesinde Ağca Bey camileriyle İstanbul Şehzadebaşı'nda Burmalı Mescid'in minareleridir.

Türbe. Giriş cephesinin solunda cami duvarına bitişik olarak yapılmış ve üst katına harimden de irtibatı olan türbe, Selçuklu mezar anıtları geleneğinin bir örneğidir ve cami ile birlikte inşa edilmiştir. Hüseyin Hüsameddin Bey'e göre burası Cümûdâr Türbesi olup Moğollar'dan Hülâgû Han'ın torunu Cümûdâr b. Yeşmût b. Hülâgû'ya aittir. Yanında da Amasya Emîri Abuşkay İşboğanıyan yatmaktadır. Hüsameddin Bey, "kayıtlara göre" dediği bu bilginin kaynağını göstermediğinden ne derece doğru olduğu bilinemez. Halbuki caminin hemen bitişğinde olduğuna göre bu türbede caminin esas kurucusu veya kurucularının yatması gerekir. Sonraları tamamı Amasya Müzesi'ne kaldırılan mumyalanmış cesetlerin 1271'e (1854-55) doğru Fethiye Camii'nden buraya getirildiği söylenmektedir.

Köşeleri üçgen şeklinde pahlı kare biçiminde olan kaide üzerinde yükselen türbe muntazam işlenmiş kesme taşlardan yapılmıştır. Gövde kısmı ise sekizgen şeklinde olup üstü son tamirde piramit biçiminde bir külâhla tamamlanmıştır. Altında cenazeler için mumyalık veya cenazelik mahzeni bulunan türbenin üst katına cami içinden geçilir. Kare planlı ve beşik tonozlu mahzene iniş, üst katın giriş sahanlığının altındaki bir menfezdendir. Üst kat 1147'de (1734-

35) kütüphane yapıldığına göre burada olması gereken sandukalar çok daha önceleri yok olmuştur. İçten kâgır bir kubbe ile örtülü üst katın üç cephesinde aynı hizada olmayan pencereler vardır. Bunlardan minareye bakan tarafta olanı diğerlerinden daha değişik şekilde bezenmiştir. Mukarnaslı nişin köşelerinde sütunçeler ve üstlerinde rozetler işlendiği gibi iki yan yüzlere de çok küçük mihrabiyele oyulmuştur. Böylece burası türbenin dışarı açılan kapısı karakterindedir. Fakat böyle bir kapıya ulaşmayı sağlaması gereken çift taraflı merdiven yoktur. Belki ilk tasarı sonra değiştirildiğinden kapı pencereye dönüştürülmüştür. Burasının bir hâcet penceresi olması halinde yine buraya erişebilmek için bir merdivene ihtiyaç vardı. Türbenin gövdesiyle külâh kısmını ayıran sacak silmesinin altında mukarnaslı bir kuşak dolanır.

Amasya'da Burmalı Minare Camii ve Türbesi, Anadolu'da Türk mimarisinin en erken ve değerli eserlerinden olup gerek inşa tarihi gerekse mimarileri bakımından etraflı şekilde incelenerek birçok meselenin aydınlığa çıkarılması gereken yapılardandır. Ayrıca eski bir fotoğrafta caminin giriş cephesi önünde görülen tonozlu harabenin mahiyeti ve cami ile münasebeti olup olmadığı da araştırılmalıdır.

BİBLİYOGRAFYA :

Evliya Çelebi, *Seyahatnâme*, I, 186; *Amasya Târîhi*, I, 115-117 (cami), 192-193 (türbe); Cuinet, I, 745; İsmail Hakkı Uzunçarşılı, *Kitâbeler I*, İstanbul 1346/1927, s. 99-100; A. Gabriel, *Monuments Turcs d'Anatolie*, Paris 1934, II, 17-20; *Türkiye'de Vakıf Abideler ve Eski Eserler*, Ankara 1972, I, 199-205; Orhan Cezmi Tuncer, *Anadolu Kümbetleri: I Selçuklu Dönemi*, Ankara 1986, s. 56-59.



SEMAVİ EYİCE

BURNAZ HASAN AĞA

(bk. HASAN AĞA, Enfi).

BURSA

Marmara bölgesinde şehir ve bu şehrin merkez olduğu il.

Uludağ'ın kuzeybatı eteğinde, aynı adlı ovanın güney kenarında meyilli bir mevkide kurulmuştur. Bugün şehrin büyük bir bölümü batıdaki alçak kısımda yer almaktadır. Şehir hem uygun meyle sahip dağın yamaçlarına doğru tırmanan, hem de ovaya doğru inen bir yayılma gösterir.